

εσχόμην ποιῆσαι. παραδίδοται τοίνυν ἔνταῦθα ἠθικὸν θεώρημα, ὅτι δεῖ τὸν ὑποσχόμενόν τι ποιῆσαι αὐτὸ καὶ μὴ ψεύσασθαι ἀλλὰ πάντως εἰς πέρας ἐνέγκαι.

IX.

Πρᾶξις σὺν θεῷ θ'.

p. 458 e. ἄκουε δὴ, ὦ Γοργία, ἃ θαυμάζω ἐν τοῖς λεγομένοις.

ἀκούσας ὁ Σωκράτης τοῦ Γοργίου ἀνακόλουθα ῥήματα 1 ἐπιπλήττει αὐτῷ· προφέρεται δὲ οὐκ ἐπαχθῶς τὸν ἔλεγχον ἀλλὰ πράως καὶ ἐπεικῶς· οὐκ εἶπεν γάρ, ὅτι ὑβρίζω ἢ καταγινώσκω ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον, ἀλλὰ θαυμάζω ἐν τοῖς λεγομένοις ὑπὸ σοῦ· ἴσως γάρ τοι σοῦ ὀρθῶς λέγοντος ἐγὼ κακῶς ἐνόησα. ἄξιον οὖν ἐστὶν εἰπεῖν, πῶς μὲν ἠδύνατο ὁ Γοργίας καλῶς λέγειν, ὁ δὲ Σωκράτης μὴ καλῶς νοεῖν. πῶς δὲ ὁ μὲν Γοργίας ἠδύνατο μὴ καλῶς λέγειν, ὁ δὲ Σωκράτης καλῶς λαμβάνεσθαι. εἶπεν ὅτι ὁ ῥήτωρ περὶ τὰ δίκαια τε καὶ τὰ ἀδίκαια καταγίνεται, πάλιν ἔφη ὑποκατιῶν, ὅτι δύναμιν ἔχει ἢ ῥητορικὴ ἐφ' ἑκάτερα ῥέπουσαν καὶ ἐπὶ τὸ ἀδίκον καὶ ἐπὶ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τοῦ ἀδίκου καταφρονεῖ. εἰ τοίνυν περὶ τὸ ἀδίκον καὶ τὸ δίκαιον ἔχει ἢ ῥητορικὴ, οἶδεν τὴν φύσιν αὐτῶν· ὁ δὲ εἰδὼς τὴν φύσιν αὐτῶν, οὗτος ἐπιστήμων ἐστίν, ὁ δὲ ἐπιστήμων ἀμεταθέτως ἔχει· αἱ γὰρ δόξαι εἰσὶν αἱ δραπέτιδες, οὐχ αἱ ἐπιστήμαι· ὁ δὲ ἀμετάπιστος ἀεὶ ἐκεῖνο διώκει, οὗ ἐστὶν ἐπιστήμων, ὥστε καὶ ἢ ῥητορικὴ ἀεὶ προσαγκαλίζεται τὸ δίκαιον· πῶς οὖν καὶ ἐπὶ τὸ κακὸν ῥέπει; οὕτως μὲν οὖν ἐλέγχεται κακῶς λέγων.

ἀλλ' ἴσως ἐκεῖνος μὲν καλῶς λέγει, ὁ δὲ Σωκράτης ἄλλως 2 νοῶν ἐλέγχει· δύναται γὰρ λέγειν, ὅτι τί οὖν, ἐπειδὴ καὶ ὄρκος προτέτακται τῶν ἰατρικῶν, ὁ κελεύων φθόρια μὴ δί-

15 Plat. Gorg. 454 b

28 Hippocr. I 1, 4, 17

27 mg. ἀπορία

5 &] Plat. om. M